Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XIX Warszawa, 10 czerwca 1937 r. Nr 16.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

CZĘŚĆ C.

DZIAŁ DRÓG KOŁOWYCH.

119.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 31 maja 1937 r. Nr 87 o sprawozdaniach ze stanu zatrudnienia na robotach wodnych i drogowych.

Dla orientowania się co do oddziaływania na rynek pracy nakładów na roboty publiczne niezbędne jest zebranie odpowiednich danych statystycznych. Zgodnie z żądaniem Pana Premiera te dane odnoszące się do robót podległych Ministerstwu Komunikacji powinny być zebrane na podstawie sprawozdań kierowników robót, sporządzanych co miesiąc na załączonym formularzu, oddzielnie z każdej kategorii robót, wymienionych w ustawie o inwestycjach na rok 1937 (Dz. Ust. R. P. Nr 15 poz. 96) a mianowicie:

1) oddzielnie z robót wodnych i

2) oddzielnie z budowy i utrzymania dróg i mostów drogowych.

A. Sprawozdania z powiatów:

Sprawozdanie obejmuje roboty, które nie są prowadzone z kredytów gotówkowych Funduszu Pracy; roboty zatrudniające junaków powinny być jednak uwzględnione. Sprawozdanie powinno więc objąć wszystkie roboty publiczne, prowadzone z kredytów pochodzących z budżetu państwowego i z kredytów objętych planem inwestycyjnym, oprócz tych robót, które na mocy umowy z Zarządem Funduszu Pracy objęte są sprawozdaniami, nadsyłanymi do tej instytucji (typ Ms. R.).

Sprawozdania układają kierownictwa robót zarówno podlegające państwowym zarządom wodnym (pkt 1), powiatowym zarządom drogowym (pkt 2), jak i niezależne od tych zarządów osobne kierownictwo robót, w dwóch egzemplarzach i wysyłają w terminie do dnia 10 każdego miesiąca, następującego po miesiącu sprawozdawczym, do swojej władzy przełożonej tj. do Wydziału dróg wodnych względnie do Wydziału Komunikacyjno-budowlanego (Oddziału wodnego) w Urzędzie Wojewódzkim (pkt 1), do Wydziału kom. budowlanego (Oddziału drogo-

wego) w Urzędzie Wojewódzkim (pkt 2).

Sprawozdanie obejmuje w zasadzie dane odnoszące się **do jednego** powiatu; jedynie w wypadku niemożności rozbicia danych na poszczególne powiaty można ułożyć jedno sprawozdanie z paru powiatów tego samego województwa, zaznaczając w kolumnie pierwszej formularza powiaty, w jakich roboty są prowadzone. Wszelkie mogące się nasunąć wątpliwości lub dodatkowe wyjaśnienia należy omówić w uwagach na odwrotnej stronie formularza. Zauważyć przy tym należy, że sprawozdanie kierownika roboty nie może obejmować danych dotyczących roboty, kierowanej przez innego kierownika, chociażby w tym samym powiecie. Np. kierownik powiatowego zarządu drogowego nie może w sprawozdaniu swoim łączyć danych co do robót, które prowadzi, z danymi osobnego kierownika przebudowy drogi na terytorium jego powiatu.

Poszczególne pozycje formularza należy wypełniać jak następuje:

Do poz. a—j.

Dane zawarte w tych pozycjach odnoszą się do robotników i pracowników umysłowych płatnych z kredytów na daną robotę. Nie należy tu włączać stałych pracowników instytucji. otrzymujących pobory z jej środków budżetowych, ani junaków, ani odrabiających szarwark, ani też innych osób, nie pobierających wynagrodzenia z kredytów na roboty. Dane te należy podawać osobno co do robót prowadzonych sposobem gospodarczym i osbno co do robót prowadzonych przez przedsiębiorcę.

Do poz. a, b, f, g.

W pozycjach tych figurować powinni wszyscy robotnicy i pracownicy umysłowi, znajdujący się na rejestrze kierownictwa roboty w ostatnim dniu miesiąca bez względu na to, czy w tym dniu pracowali rzeczywiście na robocie, czy nie pracowali na niej z powodu choroby albo byli wolni w tym dniu według kolejności pracy (turnusu). (Są to osoby, które pracowały i figurowały na jakiejkolwiek liście płacy w ciągu miesiąca sprawozdawczego oprócz tych, które zostały już ostatecznie zwolnione z pracy.)

Za osoby skierowane przez Fundusz Pracy należy uważać osoby, mające karty polecające biur Funduszu Pracy, wystawione w bieżącym sezonie robót.

Do poz. c, d, h, i.

Tu należy podać liczbę robotników i pracowników umysłowych, którzy w tym dniu rzeczywiście pracowali na robocie (nie należy podawać tych, którzy nie stawili się do pracy z powodu choroby lub samowolnego opuszczenia pracy, ani też tych, którzy byli wolni w tym dniu według kolejności pracy — turnusu).

Do poz. e, j.

Tu należy podać ilość dniówek (dni roboczych) na podstawie list płacy, bez dniówek stałego personelu, junaków, saperów, więźniów itd.

Do poz. k—m.

Dane te odnoszą się do wszystkich robót łącznie.

Do poz. m.

Podać liczbę dniówek przepracowanych przez saperów, więźniów i in. Stałego personelu nie włączać.

Do poz. n.

Podać sumę wypłat na robociznę.

B. Sprawozdania sumaryczne z województw:

Sprawozdanie sumaryczne obejmuje obszar jednego województwa i jedną kategorię robót (a więc osobno roboty wodne i osobno drogowe) i zawiera oddzielne sumaryczne dane z każdego powiatu oraz sumy tych danych dla całego województwa. Władze, których działalność rozciąga się na parę lub kilka województw, układają tyle odrębnych sprawozdań, ile obejmują województw.

Sprawozdania sumaryczne sporządzają: z robót wodnych Wydział dróg wodnych lub Wydział kom. budowlany (Oddział wodny) w Urzędzie Wojewódzkim, z robót budowy i utrzymania dróg i mostów Wydział komunikacyjno-budowlany (Oddział drogowy) w Urzędzie Wojewódzkim i wysyłają do Min. Skarbu i Min. Komunikacji w sposób i w terminie poniżej określonych. Sprawozdanie sumaryczne powinno bezwarunkowo objąć całość robót danej kategorii prowadzonych w miesiącu sprawozdawczym.

Władza, wypełniająca sprawozdanie sumaryczne, daje wyjaśnienia kierownictwu robót co do wypełniania sprawozdań, kontroluje ścisłość sprawozdań, wskazuje błędy i braki i pilnuje terminowego składania sprawozdań, traktując tę pracę jako nagłą.

Sporządzenie sprawozdania sumarycznego dla Ministerstwa Skarbu obejmuje:

I. sporządzenie po jednym sprawozdaniu z powiatów, na których terytorium jest po kilka kierownictw robót tej samej kategorii.

W tym celu wystarcza:

a) złożyć ze sobą sprawozdania z danego powiatu tak, aby dane cyfrowe pozostały widoczne i aby znalazły się w odpowiednich kolumnach,

b) zsumować kolumnami i

c) wpisać sumy w jeden formularz.

II. a) ułożenie sprawozdań z powiatów każdego województwa oddzielnie w sposób wskazany pod I a,

b) zsumowanie kolumnami i

c) wypisanie sum na dwóch formularzach (przy czym w kolumnie pierwszej należy umieścić nazwę województwa).

III. a) złożenie w zeszyt oddzielny dla każdeko województwa sprawozdań z powiatów z dołączeniem na wierzchu zeszytu jednego wypełnionego i podpisanego formularza z dwóch wymienionych pod II c i

b) wysłania zeszytu w kopercie do Ministerstwa Skarbu (Biuro Inwestycyjne) w nieprzekraczalnym terminie dni 15 po upływie miesiąca sprawozdawczego.

W przypadku przewidzianym w części A tj., gdy kierownictwo robót sporządza jedno sprawozdanie (w 2 egz.), z kilku powiatów danego województwa, a na terytorium tego województwa nie prowadzi się robót tej samej kategorii oprócz objętych tym sprawozdaniem, Urząd Wojewódzki opatruje jeden egz. nadesłanego sprawozdania w „uwagach" stwierdzeniem tego stanu rzeczy i przesyła go do Ministerstwa Skarbu, w przeciwnym zaś przypadku traktuje sprawozdanie takie, jak jedno ze sprawozdań powiatowych. Gdyby roboty danego kierownictwa rozciągały się na terytorium więcej, niż jednego województwa i nie dały się podzielić na powiaty i województwa, kierownictwo tych robót sporządza jedno sprawozdanie (w 2 egz.) zaznaczając w kolumnie pierwszej formularza powiaty i województwa, w jakich roboty są prowadzone, z oznaczeniem w „uwagach" procentowego udziału oddzielnych województw w całości robót, wykonanych w miesiącu sprawozdawczym, przełożony zaś Urząd Wojewódzki dołącza je do sprawozdań tego województwa, na którego terytorium będzie wykonana w całym sezonie budowlanym przeważająca część robót.

IV. Drugi egzemplarz wypełnionego i podpisanego formularza z dwóch wymienionych pod II. c należy jednocześnie jak wskazano pod III b wysłać do Ministerstwa Komunikacji z dopisaniem na stronie adresowej formularza:

Biuro Dróg Wodnych (pkt 1),

Departament VII (pkt 2).

V. Drugie egzemplarze sprawozdań powiatowych pozostają w Urzędzie Wojewódzkim.

C. Inne wskazówki:

Jeśli inwestycje uzależnione są bezpośrednio od Ministerstwa Komunikacji, właściwi kierownicy robót przesyłają sprawozdania bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu i do Ministerstwa Komunikacji (pod adresami, wskazanymi w części B IV) w terminie, wskazanym w części B III b.

Dla umożliwienia urzędom okręgowym Funduszu Pracy orientowania się co do oddziaływania wykonanych prac inwestycyjnych na zatrudnienie, władze wymienione w części A powinny udzielać biurom Funduszu Pracy i ich ekspozyturom danych, dotyczących statystyki robót publicznych, nie korzystających z kredytów Funduszu Pracy, w szczególności dostarczać na ich żądanie danych objętych punktami a—j sprawozdania.

Roboty na drogach samorządowych, prowadzone z kredytów pozabudżetowych P. F. D., przyznane reskryptem z 5.III. r. b. Nr DB-2d/7, powinny być włączone do wymienionych sprawozdań.

Dane z robót w powiecie na drogach samorządowych, tj. na drogach wojewódzkich i powiatowych, nie utrzymywanych przez Państwo, oraz na drogach gminnych (łącznie z miejskimi), prowadzonych z innych kredytów, niż wymienione pod A, oraz robót, nie korzystających z kredytów Funduszu Pracy, powinny być zbierane i sumowane na załączonym formularzu przez powiatowe zarządy drogowe a mianowicie dane, zebrane od poszczególnych kierownictw robót samorządowych, odpowiadające kolumnom formularza, powinny być zsumowane kolumnami i sumy te powinny być wpisane w jeden egz. formularza podobnie, jak w części B I. Wypełnione formularze powinny być przesyłane w terminie, podanym w części A, do Wydziału komunikacyjno-budowlanego w Urzędzie Wojewódzkim, który sporządza również w jednym egzemplarzu i przesyła do Ministerstwa Komunikacji (Departament VII) sprawozdanie sumaryczne w sposób i w terminie podanym w części B. W nagłówku wymienionych sprawozdań, po słowach: „na robotach", należy wpisać czerwono: „drogowych-samorządowych".

Dla orientacji w całości zatrudnienia na robotach drogowych i wodnych należy podawać w „uwagach" sprawozdań, wysyłanych do Ministerstwa Komunikacji, ilości robotników i dniówek roboczych, wykazanych w sprawozdaniach dla Funduszu Pracy (typ Ms. R.), a zatem nie umieszczonych w sprawozdaniach przesyłanych do Ministerstwa Komunikacji i Ministerstwa Skarbu. Podobną uwagę należy opatrywać sprawozdania ze stanu zatrudnienia na robotach drogowych — samorządowych.

Terminy sprawozdań powinny być bezwarunkowo dotrzymane.

Ministerstwo Komunikacji oczekuje pierwszych sprawozdan sumarycznych w dniu 15 czerwca r. b. osobno za kwiecień i osobno za maj. Potrzebne druki (Nr 24-Koł.) załączonego formularza Ministerstwo roześle niebawem; gdyby nie nadeszły na czas należy sporządzić je odręcznie w formacie załączonego formularza z opuszczeniem napisów w nagłówkach, lecz z pozostawieniem oznaczeń kolumn literami a—n, jak podaje formularz.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą okólniki: Nr DR-107-1/115 z 13.IX. 1934 r., Nr DB-15d/21 z 13.V. 1935 r., Nr DR-107-1/123 z 1.X. 1935 r., Nr DR-107-1/39 z 30.III. 1936 r., Nr DR-107-1/84 z 24.VI. 1936 r., Nr DR-107-1/1119 z 19.X. 1936 r.

Nr DR-106/1.

Załącznik do Okólnika Ministra Komunikacji Nr 96.

(Niepotrzebne wykreślić)

.....

(nazwa organu sprawozdawczego)

Województwo .....

Powiat .....

.....

(nazwa i miejsce roboty)

Przed ułożeniem sprawozdania przeczytać odnośny okólnik
Terminy wysyłki sprawozdań wskazane w okólniku powinny być ściśle dotrzymane

..... dn. ..... 193 ..... r.

(podpis odręczny i maszynowy oraz pieczęć)

SPRAWOZDANIE ZE STANU ZATRUDNIENIA

na robotach .....
(p u b l i c z n y c h)

nie korzystających z kredytów Funduszu Pracy

Nr .....

za miesiąc ..... 193 ..... r.

NAZWA POWIATU	Roboty prowadzone sposobem gospodarczym					Roboty prowadzone przez przedsiębiorców					Ilość dniówek roboczych przepracowanych w miesiącu sprawozdawczym			Wydatki na robociznę w miesiącu sprawozdawczym zł
	Ilość robotników i pracowników umysłowych na robotach prowadzonych w ostatnim dniu miesiąca sprawozdawczego:				Ilość dniówek przepracowanych w miesiącu sprawozdawczym przez robotników i pracowników umysłowych	Ilość robotników i pracowników umysłowych na robotach prowadzonych w ostatnim dniu miesiąca sprawozdawczego:				Ilość dniówek przepracowanych w miesiącu sprawozdawczym przez robotników i pracowników umysłowych	przez junaków	przy szarwarku	przez osoby nie pobierające wynagrodzenia z kredytów na roboty	
	zarejestrowanych w kierownictwie robót		rzeczywiście pracujących			zarejestrowanych w kierownictwie robót		rzeczywiście pracujących						
	ogółem	w tym skierowanych przez Fundusz Pracy	ogółem	w tym skierowanych przez Fundusz Pracy		ogółem	w tym skierowanych przez Fundusz Pracy	ogółem	w tym skierowanych przez Fundusz Pracy					
	a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n

Strona 2.

Uwagi:

Adres nadawcy:

.....

.....

(linja zgięcia)

Do

.....

.....

w .....

ul. .....

lepić

ką

Za

naklej

120.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 10 maja 1937 r. Nr 88 w sprawie należytego utrzymywania ulepszonych nawierzchni na drogach i ulicach miejskich.

Wielkim wysiłkiem finansowym Państwa i Samorządów powstają drogi i ulice miejskie z nawierzchnią ulepszoną według zasad nowoczesnych. Rzeczą konieczną jest należyte ich utrzymywanie.

Podstawową zasadą prawidłowego utrzymywania tych nawierzchni jest stała opieka i natychmiastowa naprawa drobnych nawet uszkodzeń w początkowym ich stadium. W okresie nieodpowiednim do radykalnych napraw (mrozy i silne opady atmosferyczne), uszkodzenia powinny być naprawiane tymczasowo i zabezpieczone od powiększania się.

Pomimo to niejednokrotnie stwierdziłem istnienie na jezdni ulepszonych nawierzchni dróg i ulic miejskich uszkodzeń i wybojów pozostawionych bez naprawy. Fakty te dowodzą, że inżynierowie służby drogowej, którzy potrafią budować drogi równie dobrze, a częstokroć lepiej od zagranicznych swych kolegów, nie wszyscy mają dość systematyczności, by dzieło swe utrzymywać w należytym stanie, co naraża Państwo i Samorządy na straty, stanowi niebezpieczeństwo ruchu, a w społeczeństwie podrywa zaufanie do nowoczesnych systemów nawierzchni.

Zaradzenie temu złu jest rzeczą konieczną i nie cierpiącą zwłoki.

W tym celu zarządzam, aby organa służby drogowej, w których zawiadywaniu znajduje się ulepszone nawierzchnie, zorganizowały stały nadzór nad stanem tych nawierzchni w ten sposób, aby były one stale utrzymywane, a wszelkie uszkodzenia natychmiast naprawiane. Odnosi się to zarówno do nawierzchni wybudowanych we własnym zarządzie, jak również przez przedsiębiorstwa, które zobowiązały się do stałego utrzymywania nawierzchni w okresie gwarancyjnym.

Nie wątpię, że ważność tej sprawy i konieczność usunięcia istniejących niedomagań w tej dziedzinie znajdą należyte zrozumienie, i że techniczna służba drogowa dołoży wszelkich starań do wywiązania się z tego zadania. Jednocześnie uprzedzam, że w stosunku do winnych niezastosowania się do tego zarządzenia zastosuję najsurowsze środki.

Nr D. B. — 4d/7.

Okólnik Nr 19 Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 5 kwietnia 1937 r. w sprawie instrukcji dla władz przemysłowych II instancji o wykonywaniu nadzoru nad kotłami parowymi (P. A. VI. 1-4).

Do

Urzędów Wojewódzkich wszystkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszwę.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu przesyła niniejszą instrukcję do przestrzegania przy wykonywaniu nadzoru nad kotłami parowymi.

§ 1. Nadzór nad Stowarzyszeniami Dozoru Kotłów.

1. W stosunku do Stowarzyszeń Dozoru Kotłów władze przemysłowe II instancji są organami nadzorczymi i jako takie obowiązane są do kontroli działalności technicznej Stowarzyszeń Dozoru Kotłów, odnoszącej się do dozoru kotłów i urządzeń podlegających dozorowi państwowemu głównie do sprawdzania, czy zarządzenia przez nie wydawane są zgodne z przepisami i zatwierdzonymi statutami i czy rewizje kotłów wykonywane są w czasie przepisanym.

2. Władze przemysłowe wojewódzkie mają prawo żądania od Stowarzyszeń Dozoru Kotłów wyjaśnień, jakie uważają za konieczne, a ze swej strony obowiązane są okazywać Stowarzyszeniom Dozoru Kotłów pomoc przez zbieranie potrzebnych danych drogą urzędową i komunikowanie ich Stowarzyszeniom oraz ułatwiać drogą prawnych rygorów nadzór kotłów w razie potrzeby.

3. Najpóźniej do dnia 1 kwietnia każdego roku oddziały Stowarzyszeń Dozoru Kotłów będą przesyłały odnośnym władzom przemysłowym wojewódzkim sprawozdania za rok ubiegły, w których powinna być podana ogólna ilość wykonanych rewizji i prób wodnych porządkowych i nadzwyczajnych, ilość kotłów unieruchomionych z powodu złego stanu, ilość rewizji i prób niewykonanych z wskazaniem powodów oraz podaniem właścicieli lub firm, ilość wydanych świadectw z egzaminowania obsługujących kotły oraz inne szczegóły, które mogą być dla wiadomości władz przemysłowych wojewódzkich potrzebne.

4. Władze przemysłowe wojewódzkie porozumiewają się bezpośrednio z odnośnymi oddziałami Stowarzyszeń Dozoru Kotłów i od nich otrzymują potrzebne wiadomości.

§ 2. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów przez właścicieli kotłów.

1. W stosunku do właścicieli lub użytkowników kotłów władze przemysłowe wojewódzkie dbają, aby przez nich były przestrzegane przepisy o dozrze kotłów i zarządzenia na ich podstawie wydane. W szczególności władze te dbają, aby wszystkie kotły były pod dozorem.

2. Władze przemysłowe wojewódzkie, przy każdej okazji odwiedzania zakładów przemysłowych, powinny sprawdzać czy zarządzenia organów dozoru kotłów, zapisywane w książce kotłowej, są przestrzegane, a w szczególności dotyczy to terminów rewizji i prób wodnych kotłów.

§ 3. Przekroczenia przepisów.

1. W sprawach przekroczeń przepisów przez właścicieli kotłów, wszczętych przez organa dozru, powinien być podany dokładny

stan faktyczny, dotyczący przekroczenia odnośnego przepisu; sprawy te w myśl art. 5 ustawy z dn. 31 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 303) należy przekazywać, po uzupełnieniu wnioskami przez władzę przemysłową wojewódzką, prokuratorowi.

2. Sprawy przekroczeń przepisów przez obsługę kotłów parowych należy załatwiać zgodnie z postanowieniami § 3 rozporządzenia z dn. 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 370) w trybie ustalonym w pkt 1 niniejszego paragrafu, bądź zgodnie z postanowieniami § 7 rozporządzenia z dn. 4 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 454).

§ 4. Wybuch kotła.

W razie wybuchu kotła władze przemysłowe wojewódzkie obowiązane są zbadać na miejscu z udziałem delegata Stowarzyszenia Dozoru Kotłów przyczyny wypadku, zażądać szczegółowego sprawozdania od organów dozoru kotłów, a niezależnie od tego niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości o wybuchu zawiadomić policję i właściwego prokuratora.

§ 5. Ewidencja kotłów.

1. Władze przemysłowe wojewódzkie prowadzą spis kotłów, znajdujących się w granicach Województwa (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), w specjalnej na to przenaczonej księdze wojewódzkiej kotłów, w której powinny być w następującym porządku wpisywane: 1. Nr porządkowy wojewódzki kotła, 2. Nr pozwolenia, 3. data pozwolenia, 4. typ kotła, 5. kocioł stały, 6. kocioł przenośny, 7. ciśnienie w atm., 8. powierzchnia ogrzewalna w m², 9. rok budowy, 10. Nr fabryczny, 11. Nr dozoru (Stowarzyszenia — urzędowy), 12. rodzaj przemysłu oraz właściciela lub firmę, we władaniu której znajduje się kocioł, 13. miejsce pracy kotła, 14. wzór Stowarzyszenia (członkowski) czy zlecony, 15. objaśnienia (uwagi).

2. Równolegle z księgą wojewódzką władze przemysłowe wojewódzkie (z wyjątkiem Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę prowadzą spisy kotłów dla każdego Starostwa oddzielnie, czy to w formie książek, czy też kartotek. Spisy te powinny zawierać niezbędne dane dla łatwego odszukania kotła w księdze wojewódzkiej, lub dla odszukania jego akt kotłowych.

3. W księdze wojewódzkiej typ kotła w rubryce 4-ej należy wpisywać w skróceniu. W rubryce 5-kocioł stały należy oznaczać literą S, w rubryce 6-przenośny — P; w rubryce 14 kotły pod dozorem członkowskim Stowarzyszenia — St., pod dozorem zleconym — Z.

4. Kocioł wpisuje się do księgi wojewódzkiej z chwilą wydania pozwolenia na jego ustawienie lub odbiór techniczny, a dla kotła przenośnego, w wypadku gdy nie wymaga wydania nowego pozwolenia, z chwilą otrzymania podania, o zarejestrowanie (pkt 3 § 16 instrukcji niniejszej).

5. W razie przeniesienia kotła w granice innego Województwa równocześnie z przesłaniem akt w myśl pkt 3 § 6 instrukcji niniejszej wykreśla się go z księgi Województwa, w którym dotychczas pracował i wpisuje do księgi Województwa do którego został przeniesiony pod pierwszym niezajętym numerem kolejnym. Kotły przenoszone należy wykreślać czerwonym atramentem, jedną linią wzdłuż wszystkich rubryk. W rubryce 15 księgi Województwa, z którego kocioł wyszedł, należy zaznaczyć kiedy i gdzie przeszedł, zaś w księdze Województwa, do którego przyszedł — kiedy i skąd przyszedł.

6. Kotły, które zmieniły właściciela lub użytkownika bądź zostały przeniesione w inne miejsce w tym samym Województwie (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę), wykreśla się z danego wiersza księgi wojewódzkiej i wpisuje do następnego wiersza tego samego Nr wojewódzkiego (porządkowego).

7. Kotły zupełnie z pracy usunięte (na złom, przerobione na zbiorniki itp.) należy prócz wykreślenia ich z księgi wojewódzkiej oznaczyć w rubryce 15 krzyżem.

8. Numery kotłów wykreślonych nie mogą być nadawane innym kotłom.

9. Zapisy w księdze wojewódzkiej i spisach kotłów w/g starostw należy robić atramentem czytelnie i czysto.

§ 6. Akta kotłowe.

1. Do akt poszczególnych kotłów należą następujące dokumenty: odpis lub oryginał dawnej książki kotłowej wzgl. certyfikatu, rysunek, kotła, opis kotła, urzędowe świadectwa odbioru materiałów użytych do budowy kotła (dla kotłów zbudowanych po 23.III. 1931 r.), protokół odbioru technicznego kotła (wzór A), arkusz obliczeniowy, zawiadomienie o wydaniu książki kotłowej (wzór D) oraz cała korespondencja, dotycząca danego kotła, a dla kotłów stałych ponadto rysunek budynku kotłowni oraz plan sytuacyjny.

2. Akta poszczególnych kotłów, niewykreślonych z księgi wojewódzkiej, umieszczone w teczkach, zaopatrzonych w wojewódzkie numery, powinny być przechowywane w referatach kotłowych, a nie w archiwach.

3. W razie przeniesienia kotła w granicę innego Województwa akta kotłowe przekazuje się temu Województwu w całości.

§ 7. Tryb wydawania pozwoleń kotłowych.

1. Jeśli podanie o pozwolenie kotłowe wpłynie bezpośrednio do Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), wówczas Urząd, o ile nie zachodzą przeszkody co do uruchomienia kotła w danym miejscu, przesyła niezwłocznie wszystkie załączniki do Stowarzyszenia Dozoru Kotłów do zbadania

i opinii. Stowarzyszenie Dozoru Kotłów przeprowadza badanie budowy kotła, jeśli uzna za konieczne również i próbę wodną, uzupełnia i sprawdza prawdziwość danych zawartych w załącznikach, poświadcza ich zgodność z rzeczywistością, sporządza arkusz obliczeniowy kotła i wraz z opinią pod jakimi warunkami dany kocioł może być dopuszczony do pracy, zwraca Urzędowi Wojewódzkiemu wszystkie załączniki z arkuszem obliczeniowym. O ile osprzęt kotła nie jest kompletny, wówczas Stowarzyszenie Dozoru Kotłów na opisie kotła (druk O) poświadcza zgodność z rzeczywistością tylko tej części opisu, która dotyczy budowy kotła. Jeżeli kotłownia nie jest jeszcze wybudowana, to Stowarzyszenie Dozoru Kotłów nie poświadcza rysunku kotłowni i planu sytuacyjnego, a jedynie podaje do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), czy projektowana kotłownia czyni zadość wymaganiom obowiązujących przepisów. W razie ujemnej opinii Stowarzyszenie Dozoru Kotłów, powołując się na wymagania przepisów zaznacza wszystkie stwierdzone odstępstwa.

2. Jeśli podanie jest skierowane do Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę) przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów, wówczas Stowarzyszenie Dozoru Kotłów przeprowadza wszystkie czynności, o których mowa w pkt 1, o ile nie zachodzą przeszkody co do uruchomienia kotła w danym miejscu i dopiero wtedy przesyła cały materiał Urzędowi Wojewódzkiemu.

3. Czynności, wykonane przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w myśl pkt. 1 paragrafu niniejszego, stanowią część odbioru technicznego, wobec czego opłata za nie mieści się w opłacie ustalonej za odbiór techniczny kotła.

4. Wwypadku ustawienia kotła stałego (w budynku kotłowni) petent powinien przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu (Komisariatowi Rządu na m. st. Warszawę) zatwierdzony przez właściwe władze przemysłowe projekt zak.adu przemysłowego, w szczególności budynku kotłowni i jej położenia.

5. Na podstawie opinii Stowarzyszenia Dozoru Kotłów oraz arkusza obliczeniowego kotła i załączników — władze przemysłowe wojewódzkie wydają bądź odmawiaią wydania pozwolenia, używając druków wzór C, F i G.

6. Wydając pozwolenie, władza przemysłowa wojewódzka wpisuje na druku wzór C, u góry „kocioł Nr wojew. . . . . .", pod którym kocioł ten będzie wpisany do księgi wojewódzkiej.

7. Na rysunkach kotła należy odcisnąć stempel z napisem „Kocioł odpowiada przepisom z dn. . . . . i może być . . . . . ." oraz wpisać datę i Nr pozwolenia, zaopatrując w podpis i pieczęć Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę).

8. Na rysunku pomieszczenia kotła (kotłowni) i planie sytuacyjnym należy odcisnąć stempel z napisem: "Pomieszczenie kotła Nr fabr. . . . . odpowiada przepisom z dnia . . . . . ." oraz wpisać datę i Nr pozwolenia, zaopatrując w podpis i pieczęć Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę).

9. Na wszystkich dokumentach (prócz rysunku kotła, kotłowani i planu sytuacyjnego), stanowiących załączniki do pozwolenia, należy odcisnąć napis „Użyto przy wydaniu pozwolenia Nr . . . . . dnia . . . . 193 . . r.".

10. Stowarzyszenie Dozoru Kotłów po wykonaniu odbioru technicznego kotła i wydaniu książki kotłowej, zawiadamiając o tym władze przemysłowe wojewódzkie (drukiem wzór D), dołącza protokół odbioru technicznego kotła (druk wzór A), które to dokumenty Urząd Wojewódzki (Komisariat Rządu na m. st. Warszawę) przechowuje w aktach kotłowych.

§ 8. Opłaty stemplowe.

1. Podanie o pozwolenie kotłowe lub rejestrację (pkt 3 § 16 instrukcji niniejszej) dla kotłów przenośnych podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł natomiast dla kotłów stałych 10 zł, o ile są wymagane oględziny na miejscu.

2. Pozwolenie kotłowe podlega opłacie w każdym wypadku 5 zł, natomiast dokumenty dołączone do pozwolenia choćby zaopatrzone w odpowiednie zaświadczenia — nie podlegają dodatkowym opłatom stemplowym, prócz opłat wniesionych przy podaniu od załączników.

§ 9. Wymiary załączników.

Załączniki dołączone do podania (opisy, rysunki, plany itp.) powinny być wykonane względnie złożone na znormalizowany format A_4 tj. 210 × 297 mm. Aż do wyczerpania zapasów mogą być używane druki dawnego formatu 210 × 330 mm.

§ 10. Rysunek kotła.

Jeden egzemplarz rysunku kotła, który będzie wszyty do książki kotłowej, jeśli nie jest wykonany na kalce płóciennej, powinien być starannie podklejony cienkim płótnem.

§ 11. Opis kotła.

Opis kotła, sporządzony na drukach wzór O, (wydanych przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów), powinien zawierać czytelnie i czysto wypełnione wszystkie rubryki, z wyjątkiem rubryk nie aktualnych, które powinny być przekreślone.

§ 12. Rysunek kotłowni.

Rysunek budynku kotłowni, zgodnie z wymaganiami § 5 rozporządzenia z dnia 7.XII. 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 747), powinien zawierać wszystkie dane pozwalające na

zorientowanie się w usytuowaniu kotła i w jego warunkach pracy, a więc między innymi należy podać na rysunku przeznaczenie wszystkich sąsiadujących z kotłownią pomieszczeń i ich wysokości oraz wszystkie urządzenia pomocnicze, znajdujące się w kotłowni jak: przyrządy zasilające, wentylatory, urządzenia przeciwpożarowe itp. Rysunków wykonanych na kalce papierowej nawet podklejonych płótnem, nie należy przyjmować.

§ 13. Ważność dawnych dokumentów kotłowych.

W wypadkach kiedy właściciel kotła posiada prawnie wydaną przez dawniejsze władze w porządku zachowaną książkę kotłową lub certyfikat — nie należy żądać składania nowych rysunków, opisów i planów, gdyż dopóki kocioł pozostaje na swoim dawnym miejscu, i dopóki poza tym treść warunków dawnego pozwolenia na używanie kotła zostaje zachowana, dopóty wydane pozwolenie z wszystkimi załącznikami zachowuje pełną moc prawną i nie może być kwestionowane.

§ 14. Zmiana właściciela kotła.

Jeśli kocioł stały lub przenośny, z wyjątkiem kotłów niewiadomego wieku i pochodzenia, posiada polską książkę kotłową, a zmienił się tylko właściciel kotła lub jego użytkujący, wówczas nie jest wymagane nowe pozwolenie ani też nowy odbiór techniczny kotła. Dla kotłów stałych Stowarzyszenie Dozoru Kotłów wpisuje do książki kotłowej zaszłe zmiany i powiadamia o tym właściwy Urząd Wojewódzki (Komisariat Rządu na m. st. Warszawę). Dla kotłów przenośnych tryb postępowania ustala pkt 3 § 16 instrukcji niniejszej.

§ 15. Wydawanie pozwoleń dla kotłów stałych.

1. Na ustawienie kotła stałego właściciel bądź użytkujący kocioł powinien uzyskać pozwolenie Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę) w obrębie którego kocioł będzie pracował.

2. Jeśli jest wymagane pozwolenie dla kotła stałego nowego lub nieposiadającego polskiej książki kotłowej, wówczas do podania należy żądać jako załączników po trzy egzemplarze: rysunku kotła, opisu kotła, rysunku kotłowni, planu sytuacyjnego oraz zaświadczeń z urzędowego odbioru materiałów, użytych do budowy kotła (dla kotłów zbudowanych po dniu 23 marca 1931 r.).

3. Jeśli jest wymagane nowe pozwolenie dla kotła stałego, używanego na zasadzie pozwolenia, wydanego w myśl dawniej obowiązującego ustawodawstwa (przed ustawą z dnia 31.V.1921 r.), należy wymagać przedłożenia książki kotłowej oraz po trzy egzemplarze rysunku kotła, opisu kotła, rysunku kotłowni i planu sytuacyjnego, o ile rysunek i opis kotła, znajdujące się w książce rewizji kotła, są niekompletne i nie czynią zadość wymaganiom § 3 i 4 rozporządzenia z dnia 7.XII. 1921 (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 747) — w przeciwnym razie wystarczą po 2 egzemplarze rysunku i opisu kotła.

4. Dla kotłów stałych, które posiadają polskie książki kotłowe, wydane na podstawie pozwoleń opartych na polskim ustawodawstwie kotłowym, przy wydawaniu nowego pozwolenia na ustawienie należy żądać przedłożenia książki kotłowej oraz po 3 egzemplarze rysunku budynku kotłowni i planu sytuacyjnego. Jeśli opis kotła, znajdujący się w książce kotłowej, jest sporządzony na druku dawniej używanym, który jest niekompletny, należy żądać w 3-ch egzemplarzach nowych opisów kotła (§ 11 instrukcji niniejszej).

5. Jeśli kocioł stały został przeniesiony z terenu innego Województwa (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), wówczas Urząd Wojewódzki, w obrębie którego kocioł będzie pracował, zwraca się do Urzędu Wojewódzkiego) Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), w którym kocioł dotąd się znajdował, o nadesłanie akt kotłowych, które wykorzystuje przy wydawaniu pozwolenia w trybie ustalonym w § 7, po czym przechowuje je u sibie w myśl § 6 instrukcji niniejszej.

§ 16. Wydawanie pozwoleń dla kotłów przenośnych.

1. Pozwolenia kotłowe dla kotłów przenośnych wydaje się na drukach wzór C, przy czym zamiast pozwolenie „na ustawienie" należy wpisać „na odbiór techniczny".

2. Pozwolenia dla kotłów przenośnych nowych lub nie posiadających polskich książek kotłowych wydaje się w trybie ustalonym w § 7 instrukcji niniejszej, przy czym do podania powinny być dołączone po trzy egzemplarze rysunków i opisów kotła oraz zaświadczeń urzędowego odbioru materiałów, użytych do budowy tego kotła (dla kotłów zbudowanych po 23.III. 1931 r.).

3. Jeśli kocioł przenośny posiada polską książkę kotłową, wówczas w razie zmiany właściciela (użytkującego) kotła lub przeniesienia kotła w granice innego Województwa (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), nie jest wymagane nowe pozwolenie na odbiór techniczny. Właściciel (użytkujący) kotła obowiązany jest złożyć podanie o zarejstrowanie zachodzących zmian do Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę) bezpośrednio bądź przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów, dołączając do podania książkę kotłową (§ 2 rozporządzenia z dnia 7.XII. 1921 r. Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 747). W razie zmiany właściciela (użytkującego) kotła, z wyjątkiem kotłów niewiadomego wieku i pochodzenia, Urząd Wojewódzki (Komisariat Rządu na m. st. Warszawę) wpisuje zaszłe zmiany w księdze wojewódzkiej kotłów zgodnie z pkt 6 §5 instrukcji niniejszej i powia-

damia Stowarzyszenie Dozoru Kotłów o zaszłych zmianach, przesyłając jednocześnie Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów książkę kotłową. Jeśli kocioł przeszedł z innego Województwa, Urząd Wojewódzki (Komisariat Rządu na m. st. Warszawę), na terenie którego kocioł będzie pracował, wpisuje kocioł do księgi wojewódzkiej kotłów pod najbliższym niezajętym numerem porządkowym (pkt 5 § 5 instrukcji niniejszej), który to numer wpisuje również do książki kotłowej i przesyła książkę kotłową Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów. Analogicznie jak dla kotłów stałych (pkt 5 § 15 instrukcji niniejszej) należy zażądać akt kotłowych z Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), na terenie którego kocioł uprzednio pracował. Stowarzyszenie Dozoru Kotłów po otrzymaniu książki kotłowej wpisuje do niej oraz w swych aktach zaszłe zmiany i zwraca książkę kotłową właścicielowi (użytkującemu) kotła. Jeśli podanie, o zarejestrowanie zachodzących zmian wpłynie do Stowarzyszenia Dozoru Kotłów, wówczas Stowarzyszenie przesyła podanie wraz z książką do właściwego Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rzadu na m. st. Warszawę), który je załatwia w trybie wyżej ustalonym.

§ 17. Przedkładanie książki kotłowej.

W razie potrzeby przedłożenia władzy przemysłowej wojewódzkiej książki kotłowej kotła będącego w ruchu, należy właścicielowi kotła wydać odpowiednie zaświadczenie o zatrzymaniu książki przez Urząd Wojewódzki (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę), samą zaś książkę zwrócić w jak najkrótszym czasie, wycofując powyższe zaświadczenie. Przetrzymywania książek kotłowych należy bezwzględnie unikać.

§ 18. Wydawanie wtórnych książek kotłowych.

Właścicel zagubionej książki rewizji kotła składa wprost lub za pośrednictwem Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Urzędzie Wojewódzkim (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę) podanie należycie ostemplowane, dołączając:

a) odtworzone dokumenty kotłowe (opis, rysunki i plany), których zgodność z rzeczywistością powinna być poświadczona przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów oraz

b) numer „Monitora Polskiego" lub numer miejscowego „Dziennikya Wojewódzkiego", w którym jest ogłoszenie o zagubieniu książki kotłowej. Dokumnety, po poświadczeniu ich zgodności z aktami znajdującymi się w Urzędzie Wojewódzkim (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę), przesyła się następnie do Stowarzyszenia Dozoru Kotłów celem wydania wtórnej książki kotłowej.

§ 19. Kotły o pojemności wody do 500 l.

Kotły stałe o ciśnieniu roboczym nie wyższym niż 6 atm. i pojemności wody do 500 l. włącznie (licząc do linii najniższego poziomu wody w kotle) mogą być ustawiane w pomieszczeniach oraz pod pomieszczeniami, w których stale lub chwilowo przebywają ludzie, jednak tylko jeden kocioł wolno ustawić w jednym pomieszczeniu (p. 5 § 14 rozporządzenia z dnia 8.XI. 1921 r. Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 744). Dla kotłów tych nie jest więc wymagana kotłownia, odpowiadająca postanowieniom § 14 wyżej cytowanego rozporządzenia. Kotły te należy traktować jako stałe z tą różnicą, że w pozwoleniu (wzór C) zamiast słów „na ustawienie" należy wpisywać „na odbiór techniczny" i w związku z tym nie należy żądać rysunku kotłowni i planu sytuacyjnego.

§ 20. Kotły o pojemności wody do 1000 l.

Kotły o pojemności wody do 1000 l. włącznie (licząc do linii najniższego poziomu wody (i dowolnego ciśnienia (pkt 5 § 14 rozporządzenia z dnia 8.XI. 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 744) mogą być ustawiane w pomieszczeniach przylegających do domów mieszkalnych, granic sąsiednich gruntów i dróg publicznych. Pomieszczenie dla takiego kotła może nie być wydzielone murami ogniochronnymi, o ile przepisy budowlane tego nie wymagają. Postanowienia więc pkt 1 § 14 wyżej wskazanego rozporządzenia w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20.III. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 244) nie mają zastosowania do pomieszczeń dla tego rodzaju kotłów, jednak dach pomieszczenia powinien być lekki. W jednym takim pomieszczeniu może być ustawiony tylko jeden kocioł o pojemności wody do 1000 l. i dowolnego ciśnienia. Pozwolenie na ustawienie takiego kotła wydaje się tak jak dla kotłów stałych bez żadnej różnicy.

§ 21. Kotły niewiadomego wieku i pochodzenia.

1. Kotły niewiadomego wieku i pochodzenia, na które nie były wydane pozwolenia władz przemysłowych wojewódzkich (t. j. które nie posiadają żadnych dowodów, lub których właściciele nie posiadają praw nabytych) mogą uzyskać pozwolenie na ich używanie tylko w drodze wyjątku od Ministerstwa Przemysłu i Handlu i powinny być przeliczane p/g przepisów o budowie kotłów parowych z dn. 8.XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 713), przy czym wszystkie dopuszczalne naprężenia będą zmniejszone o ⅓.

2. Kotły niewiadomego wieku i pochodzenia, na które były wydane pozwolenia władz przemysłowych wojewódzkich (posiadają polskie książki kotłowe), lub które podpadają pod postanowienia § 23 rozporządzenia z dnia 8.XI. 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 744) — mogą uzyskać nowe pozwolenie w Urzędzie Wojewódzkim (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę), na terenie którego będą pracowały, przy czym mogą być przeliczane w/g dawnych

przepisów, zatwierdzonych przez Zjazd Międzynarodowego Związku Stowarzyszeń Dozoru Kotłów (Normy Hambuskie), z tym, że:

a) wszystkie dopuszczalne naprężenia będą zmniejszone o ⅓,

b) stopień bezpieczeństwa dla szwów nitowych na zakładkę będzie równy 5,

c) uwzględnione będą postanowienia § 13 rozporządzenia z dnia 8.XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 713), dotyczące dennic narażonych na ciśnienie wewnętrzne.

§ 22. Kotły zbudowane przed 23.III. 1931 r.

Kotły wiadomego wieku i pochodzenia, zbudowane przed 23.III. 1931 r., przy uzyskiwaniu nowego pozwolenia powinny być przeliczane w/g dawnych przepisów, zatwierdzonych przez Zjazd Międzynarodowego Związku Stowarzyszeń Dozoru Kotłów (Normy Hamburskie), uwzględniając postanowienia § 13 rozporządzenia z dnia 8.XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 713), dotyczące dennic, narażonych na ciśnienie wewnętrzne.

§ 23. Kotły zbudowane po 23.III. 1931 r.

Kotły wiadomego wieku i pochodzenia, zbudowane po dniu 23.III. 1931 r., powinny odpowiadać przepisom o budowie kotłów parowych oraz przepisom o materiałach kotłowych rozporządzenia z dnia 8.XI. 1930 r. Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 713 i 714).

§ 24. Kotły na statkach państwowych.

Kotły ustawione na statkach żeglugi śródlądowej, znajdujące się we władaniu Ministerstwa Komunikacji (Biura Dróg Wodnych), pozostają pod nadzorem i bezpośrednim dozorem tegoż Ministerstwa. Jedynie pozwolenie na ustawienie kotła wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Departament Przemysłu i Rzemiosła).

§ 25. Dozór zlecony kotłów rządowych.

1. Pozwolenia kotłowe dla kotłów rządowych, podległych nadzorowi Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wydają władze przemysłowe wojewódzkie w porządku ogólnym, wskazanym rozporządzeniem z dnia 7.XII. 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 747).

2. Jednocześnie z wydaniem pozwolenia władza przemysłowa wojewódzka przekazuje kocioł pod dozór zlecony. Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów, używając druku wzoru E.

3. Na wszystkich dokumentach i korespondencji, dotyczącej kotłów rządowych, należy odciskać pieczątką napis „rządowy".

4. Kotły rządowe wpisuje się do księgi wojewódzkiej kotłów na równi z kotłami właścicieli prywatnych, jedynie dla wyróżnienia tych kotłów należy przy Nr porządkowym (wojewódzkim) w księdze dopisać lub odbić czerwonym stemplem literę „R" (rządowy). To samo stosuje się przy zapisywaniu kotłów w spisach starościńskich. Urzędowe Nr kotłów, nadawane przez Stowarzyszenia Dozoru Kotłów, czyli Nr St., pozostają w numeracji ogólnej kotłów bez wyodrębnienia.

5. W książkach kotłowych (wzór B) Stowarzyszenia Dozoru Kotłów powinny odcisnąć czerwonym kolorem napis „Kocił rządowy".

Kotły rządowe, dzierżawione przez osoby prywatne, należy traktować jako kotły prywatne.

§ 26. Kotły prywatne pod dozorem zleconym.

Władze przemysłowe wojewódzkie przekazują kotły prywatne pod dozór zleconv (§ 21 rozporządzenia z dnia 8.XI. 1921 r. Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 744), używają druku wzoru E.

§ 27. Unieruchamianie kotłów.

Jeśli rewident kotła stwierdzi braki grożące bezpośrednim niebezpieczeństwem, wówczas może unieruchomić kocioł przez opieczętowanie, powiadamiając o tym właściwie władze przemysłowe wojewódzkie.

§ 28. Opieczętowanie kotłów zgłoszonych jako nieczynne.

Kotły zgłoszone w Urzędzie Wojewódzkim (Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę) przez Stowarzyszenia Dozoru Kotłów, jako nieczynne, powiny być na zarządzenie Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę) opieczętowane dla zabezpieczenia ich przed uruchomieniem bez dozoru. Zdjęcie pieczęci z kotła powinno być uskutecznione tą samą drogą dopiero po zawiadomieniu Urzędu Wojewódzkiego (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę) przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów, że nie ma przeszkód do używania kotła.

§ 29. Odpieczętowanie kotłów przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów.

Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów przysługuje prawo zdjęcia pieczęci z kotła, zawiadamiając o tym właściwe Starostwo i Urząd Wojewódzki (Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę).

Władze przemysłowe wojewódzkie obowiązane są stosować się do niniejszej instrukcji z dniem 15 kwietnia 1937 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie instrukcje i okólniki z wyjątkiem następujących:

1. okólnik z dnia 5 września 1922 r. za Nr 11-3394 w sprawie użytkowania autoklawów (zbiorników, zawierających parę wodną pod ciśnieniem), rozesłany do województw central-

nych i wschodnich; w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzorze nad zbiornikami pod ciśnieniem (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 234) należy w załączniku do tego okólnika w art. 48 zastąpić słowa „pracujące pod ciśnieniem pary powyżej atmosferycznego" słowami „pracujące pod ciśnieniem pary przewyższającym trzy atmosfery robocze" oraz w art. 50 zamiast słów „i pracujące pod ciśnieniem więcej niż jeden i nie więcej niż 10 atmosfer", słowami „i pracujące pod ciśnieniem powyżej 3 atmosfery i nie więcej niż 10 atmosfer",

2. okólnik Nr 92 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 sierpnia 1923 r. za Nr BP. 4087 w sprawie dozoru kotłów parowych,

3. okólnik z dnia 22 lutego 1924 r. za Nr PA. 458 w sprawie odparowalności kotłów parowych,

4. okólnik z dnia 27 października 1924 r. za Nr PA. 2925 w sprawie kotłów parowych z otuliną (tryb postępowania z kotłami budowanymi na zapas w fabrykach krajowych),

5. okólnik z dnia 2 grudnia 1924 r. za Nr PA. 3090 w sprawie smoczków przy traktorach parowych (traktory i parowozy jako przyrządy zalsilające mogą posiadać dwa smoczki),

6. okólnik z dnia 19 maja 1925 r. za Nr PA. 1494 w sprawie kotłów na lądzie, znajdujących się w przedsiębiorstwach wojskowych,

7. okólnik z dnia 15 stycznia 1926 r. za Nr PA. 60 w sprawie kotłów na pogłębiarkach,

8. okólnik z dnia 20 lutego 1926 r. za Nr PA. 455 w sprawie zaniechania świadczeń dozorczych przez Stowarzyszenia Dozoru Kotłów na skutek zalegania właścicieli kotłów z opłatami za dozór kotłów,

9. okólnik z dnia 10 marca 1926 r. za Nr PA. 675 w sprawie wykonywania dozoru nad kotłami parowozowymi kolejek i bocznic prywatnych (fabrycznych),

10. okólnik z dnia 25 lutego 1931 r. za Nr PA. 722 — dotyczący rozporządzeń Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8.XII. 1930 r. w sprawie przepisów o budowie kotłów parowych oraz o warunkach technicznych, dotyczących materiałów używanych do budowy kotłów parowych,

11. okólnik z dnia 8 listopada 1933 r. za Nr PA. III. 1/19 — dotyczy kotłów w wojskowych wytwórniach skomercializowanych.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Wierusz-Kowalski.*

Adres Redakcji:

Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 78, tel. 552.00, wewn. 127.

Adres Administracji:

Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8-26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 91551. 10.VI.37. 8950.